

Rose

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ

2

สามห้องสองห้อง

เขียน

การอ่านดีจากรากศัพท์สัตว์

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากอ่านเล่ม 1 จบไป เชื่อว่าทุกคนต้องมีคำถามมากมายวนเวียน อยู่ในหัวเป็นแน่ ใครคือผู้หญิงที่เดซิดนฝันเห็น ใครคือคนที่ทำร้ายพ่อกับแม่ ของเดซิดน คนที่ขโมยกระดาษจากนรกไปคือใครและมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่อง เหล่านี้หรือไม่ ใน *ถ้างานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ* เล่ม 2 จะค่อยๆพาเรา ไปพบเจอกับชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ และแกะปมอันยุ่งเหยิงนี้ไปพร้อมๆกัน

แต่นอกจากเรื่องราววุ่นๆที่เกิดขึ้นเพราะกระดาษจากนรกแล้ว ความ ยุกยิกในหัวใจของเดซิดนและวินทร์เองก็เหมือนจะมีความคืบหน้าขึ้นมานิดหนึ่ง แถมงานนี้พี่มะลิยังเชียร์เดซิดนจนออกนอกหน้า แต่เรื่องของหัวใจคนที่ จะตัดสินใจได้ก็มีแค่เจ้าตัวเพียงคนเดียววนั้นแหละนะ ไม่รู้ว่างานนี้พี่วินทร์ จะยอมใจอ่อนให้เดซิดนได้บ้างหรือยัง

Rose

Trigger Warning: Emotional Abuse
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหาที่รุนแรง : มีการทำร้ายทางจิตใจ

เตือนเกี่ยวกับเนื้อหา : มีการนำความเชื่อทางศาสนาผี - พุทธ - พราหมณ์
มาผสมผสานกับจินตนาการ ผู้แต่งไม่ได้มีเจตนาลบหลู่ศาสนา
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 26

คิดดี ๆ

“คุณจะไปโรงพยาบาลไหนครับ” เดชฉินถามหลังจากที่พวกเขาขึ้นมา นั่งบนรถเรียบบรรยากาศแล้ว วินทร์ก็หันหน้ามวดคิ้วมองฝ่ามือตัวเองก่อนจะยื่นฝ่ามือที่มีลูกศรปรากฏอยู่ไปให้เดชฉินดู

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ต้องตามลูกศรนี้ไปถึงจะรู้”

เดชฉินมองฝ่ามือของวินทร์ที่แม้วินทร์จะขยับมือไปทางไหนลูกศรก็จะเคลื่อนกลับไปยังทิศทางที่ต้องไป ตั้งแต่เจอเรื่องต้นมะลิพูดได้ สุนัขเดินทะเลลูประตุ ฝ่าไม้ติดไฟ ลูกศรบนฝ่ามือก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปเพียงแต่...

“เจ็บไหมครับ”

วินทร์มีสีหน้างุนงง พอเขาชี้ไปที่ฝ่ามือตัวเอง เดชฉินก็พยักหน้า คนอายุมากกว่าหลุดยิ้มขบขันระคนเอ็นดู “ไม่เจ็บครับ” วินทร์ดึงมือกลับมา “ขอบคุณที่เป็นห่วงนะ”

เดชฉินส่องทางอื่นพลาญยกกำปั้นขึ้นมาปิดปาก...เรื่องแค่นี้ก็ขอบคุณด้วยเหรอ น่ารักเกินไปแล้วมั้ง

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึก กวาดตามองรอบ ๆ อย่างสงสัย

“แล้ว...คุณด่าละครับ”

วินทร์ยิ้ม “เขาไปรออยู่ที่นั่นแล้วครับ”

เดชฉินพยักหน้าก่อนทำหน้าที่สารที ครึ่งชั่วโมงต่อมาพวกเขา ก็อยู่ในอาคารจอดรถของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง วินทร์เห็นคุณด่ายืนรออยู่

ถ้างานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

หน้าลิปต์ด้วยท่าทีกระวนกระวาย

เดซิณหันซ้ายหันขวา “คุณด่าละครับ”

วินทร์ก็มลงมองคุณด่าที่เดินวนรอบตัวพวกเขา “รอลิปต์อยู่กับพวกเราแล้วครับ”

เดซิณมองตามสายตาของวินทร์ แต่กลับเห็นเพียงความว่างเปล่า “ทำไมผมถึงไม่เห็น...”

“ตอนนี้อยู่ข้างนอก ถ้าคุณมองเห็นคุณด่า คนอื่นก็จะมองเห็นด้วยครับ”

คนฟังมีสีหน้าครุ่นคิด “แล้วถ้าผมอยากเห็นเขาโดยที่คนอื่นมองไม่เห็น ผมต้องเปิดดวงตาที่สามใช่ไหมครับ”

วินทร์เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเดซิณ หัวคิ้วกดลงเล็กน้อย

ริมฝีปากบางเข้มแน่นก่อนจะค่อยๆ ขยับ

น่ารักมาก

“ใช่ครับ แต่ใครบอกคุณเรื่องเปิดดวงตาที่สามครับ” วินทร์ถามเสียงดู

เดซิณลูบหลังคอ รู้สึกเหมือนกำลังถูกดุ แต่กลับมีความสุขยังไงไม่รู้

“พะ...พี่มะลิครับ”

“คุณอยากเห็นโลกที่ต่างไปจากเดิมหรือครับ”

ตอนนั้นในสมองของเดซิณก็ผุดคำพูดประโยคหนึ่งขึ้นมา

วินาทีแรกเขาลังเล

วินาทีที่สองเขาปิดคำพูดนั้นทิ้ง

วินาทีที่สามเขาก็เลื่อนสายตาไปสกับวินทร์ “อยากเห็นโลกใบเดียวกับคุณ” ดวงตาสีเข้มทอประกาย ฝ่ามือขึ้นไปด้วยเหงื่อเล็กน้อย “อยากรู้จักคุณให้มากขึ้น”

เปลือกตาของวินทร์ปิดซ่อนดวงตาลงมาครึ่งหนึ่ง จากมุมนี้เดซิณจึงเห็นแพขนตายาวสวย กลิ่นหอมหวานคลอเคลียอยู่ที่ปลายจมูก

“ผมอยากรู้จักพี่วินทร์ให้มากขึ้นครับ” เสียงทุ้มกล่าวกระซิบให้ได้ยินเพียงแค่สองคน

...

แต่ขอโทษนะ เจ้าคนประหลาดนี่ลืมนิดไปหรือเปล่าว่าตรงนี้มีสุนัขของพระยมอยู่ด้วยนะ!

สุนัขขนปุยเข้าเฝ้าไปมา วินาที่ต่อมาประตูลิฟต์ก็เปิดออก ภายในลิฟต์ไม่มีใคร คนสองคนกับสุนัขหนึ่งตนเข้าไปในลิฟต์ ปุ่มลิฟต์ชั้นล่างสุดถูกมือล่องหนกดให้ เมื่อประตูลิฟต์ปิดลง ภายในลิฟต์ก็เงียบสนิท เดชอินกับวินทร์ยืนกันอยู่คนละมุม ส่วนคุณด้ายยืนอยู่ใกล้ประตู

ในขณะที่ตัวเลขดิจิทัลบนหน้าจอลดลงเรื่อยๆ จนใกล้จะถึงชั้นที่หมาย วินทร์ก็พูดขึ้นทำลายความเงียบ

“ถ้ารู้จักมากขึ้นแล้วจะทำอะไรต่อ”

เดชอินหันไปมองเห็นใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย ไผ่เม็ดเล็กบนลำคอระหงไต้ใบหูตริ่งสายตาเขาไว้ “ผม...”

“คิดดี ๆ” วินทร์พูดเสียงเรียบ ลำคอตั้งตรงไม่หันมาทางเดชอิน “คนวัยผมมีแต่อาการปวดไหล่ปวดหลังที่จะต้องร้องขอให้คุณนวดทุกคืน”

ตัวเลขบนหน้าจอดิจิทัลหยุดลง ประตูลิฟต์เปิดออก วินทร์ก้าวออกมาจากมุมลิฟต์ ในจังหวะที่เดินผ่านเดชอิน ดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็เลื่อนมาสบคว้างหนึ่งเล็กสูง ริมฝีปากบางอมชมพูยกยิ้มแล้วเดินจากไป

เดชอินยืนนิ่ง

“โง่ง!” เสียงเห่าของสุนัขท่ามกลางความว่างเปล่าเรียกสติของเดชอินให้กลับมา เขามองแผ่นหลังบางที่กำลังเดินนำไปไกล เดชอินรีบก้าวยาวๆ ตามไปทันที

แม้จะคำแล้ว แต่ผู้คนในโรงพยาบาลยังคงเดินกันขวักไขว่ บรรยากาศคลุมเครือแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด พวกเขาเดินไปที่ประตูทางเข้าหลักของโรงพยาบาล เดชอินเห็นผู้หญิงวัยกลางคนในชุดรัดรูปสีดำนั่งยืนอยู่บริเวณริมฟุตปาร์ตด้านนอกคล้ายกำลังรอรถมารับ เธอสวมรองเท้าส้นสูงมือข้างหนึ่งคล้องกระเป๋าชาแนล ข้างๆ มีเด็กผู้ชายในชุดนักเรียนกำลังก้มหน้าก้มตากดโทรศัพท์มือถือ

คุณด้ายวิ่งปรี๊ดไปนรอบตัวเด็กผู้ชายคนนั้นทันที

ก้านานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

วินทร์เดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าคุณ อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมามองด้วยความงุนงง ผู้เป็นแม่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เจ้าคุณ” วินทร์เรียกชื่อของเด็กชายด้วยรอยยิ้ม “พี่ชื่อวินทร์นะ เป็นคนรู้จักของแม่ผม”

ทันทีที่ได้ยินชื่อแม่สีหน้าของผู้เป็นแม่ก็แปรเปลี่ยนเป็นความไม่พอใจ เธอกวาดตามองผู้ชายผิวขาวสะอาดหน้าตาดีคนนี้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า สายตาประเมินราคาข้าวของที่คนคนนี้สวมใส่อย่างไม่คิดเก็บงำ ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีสวยเหยียดยิ้มเล็กน้อย ทว่ารอยยิ้มกลับหายวับในวินาทีต่อมาเมื่อสายตาไปประสานกับดวงตาคมกริบของใครคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้างหลังวินทร์

ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาผิวคล้ำแดดนิดๆ คนนี้ตัวสูงกว่าเธอมาก เมื่อเขาใช้สายตาแบบเดียวกับที่เธอมองวินทร์จึงทำให้เธอรู้สึกเหมือนถูกมองลงมาจากที่สูงจริง ๆ หญิงสาวลั่นนึกถึงสายตาของใครบางคนของเธออีกฉายอยู่ทุกวัน เธออยากจะถูกต่ออะไรบางอย่าง แต่พอเห็นนาฬิกา เสื้อผ้า รองเท้าที่คนคนนี้ใส่ เธอก็ทำได้แต่เบือนหน้าหนี ปรับสีหน้าให้สุภาพมากขึ้น

บางครั้งความเป็นมนุษย์ก็ถูกวัดจากราคาข้าวของที่สวมใส่
วินทร์ชี้โหนกแก้มข้างขวาของตัวเอง “ແລນີ້ໄມ່ໄຫຍໄສ່ໄໂມ່”

เจ้าคุณมีท่าที่ตกใจ แต่ผู้เป็นแม่ที่ยืนอยู่ด้านข้างกลับเป็นฝ่ายพูดสวนขึ้นมา

“ถ้าหายแล้วฉันยังต้องพามาโรงพยาบาลอีกเธออ่ะ ทั้งๆ ที่ลูกของฉันไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่ม แต่กลับถูกเรียกร้องให้จ่ายเงินรับผิดชอบ พวกคุณนี่มัน...” คำพูดหยาบคายไม่น่าฟังจ่อที่ริมฝีปาก แต่ดวงตาคมกริบที่มองมาจากด้านหลังของวินทร์ทำให้เธอกลืนคำพูดนั้นลงไป “เหลือเชื่อจริงๆ”

ใบหน้าของวินทร์ยังคงประดับไปด้วยรอยยิ้ม เขาจ้องลึกลงไปในตาของเจ้าคุณ

“แม่ผมเป็นคนเริ่มก่อนจริง ๆ เเธออครับ”

ในดวงตาสีน้ำตาลเข้มคล้ายมีหมอกดำลึกลับปกคลุมหนึ่งชั้น
ไม่รู้ทำไมเจ้าคุณถึงรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาเล็กน้อย

“แปลกใจไหมว่าทำไมแผลที่เป็นแครอย้ำถึงไม่หายสักที ดูเหมือนจะเจ็บขึ้นเรื่อย ๆ ด้วย” วินทร์เคลื่อนไหวสายตาไปมองแผลบนหน้าของเจ้าคุณ “ไม่ว่าจะทายาหรือไปหาหมอก็ไม่หาย”

“นี่คุณพูดเพื่อเจ้ออะไร จะมาเรียกเงินเพิ่มหรือยังงัย!”

เดวิดนเผยรอยยิ้มขบขันออกมาราวกับกำลังฟังเรื่องตลกมากเรื่องหนึ่ง แม่ของเจ้าคุณรู้สึกหน้าชาเล็กน้อย เธอพยายามบังคับสายตาให้จดจ้องไปที่ วินทร์ซึ่งแต่งตัวธรรมดา

ความธรรมดาที่น่าทำให้เธอรู้สึกตัวเองอยู่สูงกว่า ราวกับว่ามีมากกว่า “พี่ไม่ได้พูดเพื่อเจ้ออะไรนะ” วินทร์ยังคงพูดอย่างใจเย็น “ในห้องเก็บอุปกรณ์อะไรเป็นคนเริ่มก่อนเธอครับ”

“พี่เป็นพี่ของเมฆ พี่ก็ต้องเข้าข้างเมฆอยู่แล้ว พี่จะรู้ได้ยังไงว่าเรื่องจริงเป็นยังไงกันแน่” เจ้าคุณเลิกคิ้วยียวน

วินทร์ยิ้ม

ที่เจ้าคุณพูดมีเหตุผลจริง ๆ เพียงแต่วันนั้นคุณดำก้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย

“เจ้าคุณก็รู้อยู่แก่ใจไม่ใช่หรือว่าใครโกหก”

เจ้าคุณถึงกับเถียงไม่ออก ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกดวงตาคู่นี้ราวกับกำลังมองเขาทะลุปรุโปร่ง

“พวกคุณต้องการอะไร!” แม่ของเจ้าคุณดึงตัวลูกชายหลบไปข้างหลัง

“ผมอยากช่วยเจ้าคุณครับ” วินทร์หยิบพวงกุญแจไม้ทรงกลมขึ้นมา ยื่นให้อีกฝ่าย แต่คนเป็นแม่ปิดมั้นทั้งลงบนพื้นอย่างรังเกียจ ชายหนุ่มหุบตา ลงมองก่อนเลื่อนสายตาดูขึ้นมามองหน้าสองแม่ลูก

“ถ้าเจ้าคุณพูดความจริงแล้วไปขอโทษเมฆเมื่อไร ผมจะช่วยรักษาแผลบนหน้าให้”

“คุณหาว่าลูกฉันโกหกหรือ!” ผู้เป็นแม่ตวาดเสียงดัง “รู้จักเขาหรือ เลี้ยงเขามากับมือหรือยังงัย กล้ามากนะ ฉันเป็นแม่ ฉันเลี้ยงเขามา ลูกฉันไม่เคยโกหก เขาเป็นคนดี ไม่เคยรังแกใคร!” เธอหอบหายใจ “เป็นหมอก็ไม่ใช่ ทำมาเป็นพูดดี ปากทำเป็นบอกไม่เอาได้เงิน แต่การกระทำ

สวนทางนะ คิดจะพูดจาเพื่อเจอเพื่อมาเรียกร้องโน่นนี่เธอไง”

เจ้าคุณจำต้องดึงแขนแม่แรงๆ เพื่อให้อีกฝ่ายหยุดพูด ผู้คนที่เดินผ่านไปมาเริ่มหันมามอง

“สองอาทิตย์” วินทร์พูดเสียงเรียบ “ตรงนี้ของเธอจะนำไปหมด” ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสาดประกายลึกลับ

เด็กชายได้ยินเรื่องเหลือเชื่อก็หยุดมือที่กำลังดึงแขนแม่ เขาหันมาเผชิญหน้ากับวินทร์ด้วยสายตาไม่เกรงกลัว

“ที่อ่านการ์ตูนเยอะไปจนเพี้ยนหรือเปล่า” มุมปากของเจ้าคุณเหยียดยิ้มหยัน “เมฆต้องได้นิสัยเพี้ยนๆ นี้มาจากที่แน่ๆ...” สายตากวาดมองคนที่อายุมากกว่าตนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

ท่าทางของเด็กชายเหมือนคนช่างตัวไม่มีผิด

“ไม่แปลกใจเลยที่เมฆไม่มีใครคบ”

“นี่” เดชชินขยับเข้ามายื่นใกล้แผ่นหลังของวินทร์มากขึ้น ดวงตาสีเข้มมืดครึ้มไม่น่ามอง “รู้จักกฎแห่งกรรมหรือเปล่า”

วินทร์หันไปมองหน้าเดชชินอย่างงุนงง

“กรรมคือผลของการกระทำ ที่รอยซ้ำไม่หายแบบนี้ไม่คิดบ้างหรือว่ามันคือเวรกรรม ทำไม่ดีกับคนดีๆ ของแ่ๆ ก็เลยเข้าตัว”

สีหน้าของเจ้าคุณกับผู้เป็นแม่หนึ่งอึ้ง

เดชชินมองไปที่ความว่างเปล่าข้างหลังของเจ้าคุณ “กรรมหนักซะด้วย” เขายกมือขึ้นปิดปากแส้สร้างทำหน้าน่ากลัว “อย่าจ้องเหมือนจะกินผมอย่างนั้นสิ ผมไม่เตือนพวกเขาแล้ว”

สองแม่ลูกหันไปมองข้างหลัง เมื่อไม่เห็นอะไรก็ผลอเขยิบตัวเข้ามาใกล้กัน

คุณดำวิ่งปฐิตไปที่ด้านหลังสองแม่ลูก มันเดินวนไปวนมาแหงนหน้ามองซ้ายขวาก็ไม่เห็นอะไรเหมือนกัน

หรือว่าดวงตาของสุนัขแห่งปรโลกที่มองเห็นได้ทั้งขวัญและวิญญาณก็สู้ตาเนื้อของเจ้าคนประหลาดนี้ไม่ได้!

มันหย่อนก้นนั่งลง เอียงหน้าอย่างครุ่นคิด

วินทร์หันไปมองดูเดซิณ คนตัวสูงยี้มไม่ได้พูดอะไรต่อ จังหวะนั้น รถตู้สีดำคันหนึ่งก็เคลื่อนเข้ามาจอดหน้าประตูโรงพยาบาล ประตูรถเปิดออก หญิงสาวร่างท้วมอายุราวห้าสิบตะโกนเรียกวินทร์อย่างตืออกดีใจ

“หนูวินทร์! หนูวินทร์ไซ้ใหม่” ผู้ช่วยรีบประคองเธอลงจากรถ บน นิ้ววอวบอ้อมเต็มไปด้วยแหวนเพชรเม็ดใหญ่ เธอเดินผ่านหน้าคู่แม่ลูกไปหา วินทร์แล้วจับมืออีกฝ่ายไว้ด้วยอาการตื่นเต้น

“สวัสดิ์ครับคุณพิชชา” วินทร์กล่าวทักทาย

“ไม่คิดว่าจะเจอหนูวินทร์ที่นี่ มายังไงล่ะ บอกให้เอารถที่บ้านพี่ไปใช้ ก็ไม่เอา เอ๊ะ หรือจะเป็นรถพร้อมคนขับดี”

วินทร์รีบโบกมือปฏิเสธ “ไม่เอาทั้งสองอย่างครับ!”

“คุณแม่สวัสดิ์ครับ” เดซิณที่ยืนอยู่ข้างหลังวินทร์ยกมือไหว้อีกฝ่าย คนถูกเรียกว่าคุณแม่เงยหน้าขึ้นมองคนทักด้วยอาการตกใจ

“เดซิณ! มาอยู่ที่นี้ได้ยังไง เจ้าภูมันเพิ่งกลับไปเมื่อกัันเอง ปูมานอน โรงพยาบาลนะ โรคคนแก่ ช่วงนี้ไม่เห็นเราไปนอนที่บ้านเลยนะ” เธอนึกอะไรขึ้นได้ มองวินทร์กับเดซิณสลับกัน “สองคนนี้รู้จักกันหรือ”

วินทร์กับเดซิณพยักหน้า “ครับ”

พิชชาคลี่ยิ้มกว้าง “ดีเลย แล้วมาโรงพยาบาลทำไม มีใครเป็นอะไร หรือเปล่า”

“ผมมาทำธุระครับ” วินทร์ตอบอย่างสุภาพ

พิชชาตบตันแขนวินทร์เบาๆ “นั่งแท็กซี่มาอีกหรือเรา เดินทาง ไม่สะดวกหรอกนะ เอารถไปใช้เถอะ หรือไม่มีคนขับพร้อมรถสักคัน” เธอยังคงคะยั้นคะยอไม่หยุด

วินทร์มีสีหน้าลำบากใจ

เดซิณขยับมายืนข้างวินทร์ “ตอนนี้คุณวินทร์มีผมคอยไปรับไปส่ง แม่ไม่ต้องห่วงครับ”

พิชชาชะงักเล็กน้อยก่อนคลี่ยิ้ม ตบมือเข้าหากัน “อย่างนี้ก็ดีสิ!...” เธอทำท่าจะพูดอะไรต่อ แต่โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าก็ดังขึ้นมา พิชชาจำต้อง รับสายก่อนจะรีบขอตัวโดยมีผู้ช่วยเดินตาม

วินทร์กับเดวิดหันไปมองสองแม่ลูก แต่ปรากฏว่าพวกเขาหายไปแล้ว
พวงกฤษณาไม่ที่ตกอยู่บนพื้นก็หายไปด้วย

วินทร์เงยหน้าขึ้นมองเดวิด “เรากลับกันเถอะครับ”

คนตัวสูงพยักหน้า

“คุณรู้จักคุณพิชชาด้วยเหรอครับ”

พวกเขาเดินเคียงกันเข้าไปในโรงพยาบาล

เดวิดปรับระยะเวลาการก้าวเดินของตัวเองให้สั้นลงเล็กน้อย

“ครับ เขาเป็นแม่ของเพื่อนผมคนหนึ่งที่เคยเรียนของสภาอุตสาหกรรม ตอนที่เราเรียนผมไปนอนบ้านเขาบ่อยๆ แต่นอนแบบเพื่อนนะ ไม่มีอะไร...ทำอะไรครับ ผมต้องออกตัวไว้อ่อนสิ”

“กลับบ้าน” แม่ของเจ้าคุณสั่งคนขับรถคันที่ขึ้นมานั่งบนรถตู้ เธอโยนพวงกฤษณาไม่ใส่ลงไปในช่องสำหรับวางแก้วน้ำ เพราะแหวนเพชรเม็ดโตหลายวงบนนิ้วของผู้หญิงคนนั้นทำให้หญิงสาวเกิดความลังเล สุดท้ายก็ก้มลงเก็บพวงกฤษณาไม่บนพื้นขึ้นมา

ถ้าคนที่บรรยายตอนนี้ยังเอาอกเอาใจสองคนนั้นแสดงว่าพวกเขาต้องไม่ธรรมดา

แต่ผู้ชายที่ชื่อวินทร์แต่งตัวธรรมดาตามาก

ส่วนผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างหลังวินทร์ ถ้าได้เจอกันในสถานที่อื่นเธอก็คง...

ไม่รู้ว่านิสัยประเมินคนจากราคาข้าวของของเธอเริ่มมาตั้งแต่ตอนไหน

แรกเริ่มเดิมทีเธอไม่ได้มีฐานะร่ำรวย แต่เพราะมีหน้าตาสะสวยจึงไป

ถูกใจเศรษฐีคนหนึ่ง เขายื่นข้อเสนอให้เธอเป็นภรรยาหน้าเธอตอบตกลง

อย่างไม่ต้องเสียเวลาคิดให้รอบคอบและปล่อยให้ตัวเองตั้งครมภ์ เศรษฐีรู้เข้า

จึงยื่นเงื่อนไขว่าจะซื้อบ้านหลังโตให้หลังหนึ่งและจะรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

ของเธอกับลูกทุกอย่าง โดยที่ทั้งสองแม่ลูกห้ามเอาตัวเข้าไปอยู่ในแวดวงสังคม

เดียวกับภรรยาหลวง ดังนั้นโรงเรียนอินเตอร์ที่คนมีฐานะจะส่งลูกหลาน

ไปเรียน ลูกชายของเธอจึงหมดสิทธิ์ และตัวเธอเองก็ไม่ได้ใส่ใจลูกมากนัก

หญิงสาวคิดอย่างเรียบง่ายว่าจะดีจะชั่วอย่างไรพ่อของเด็กก็มีเงิน ในสังคม

ทุนนิยมนี้แค่มีเงินก็ทำได้ทุกอย่าง การศึกษาเล่าเรียนของลูกจึงกลายเป็นอันไหนสะดวกก็เอาอันนั้น

ในรถเจียบกริบไม่มีใครพูดอะไร

บรรยากาศห่างเหินราวกับพวกเขาไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน

รถตู้เคลื่อนผ่านประตูรั้วโอ้อ่ามาจอดหน้าประตูบ้าน เจ้าคุณลงจากรถเมื่อเห็นว่าแม่ไม่ตามลงมาจึงหันไปมอง “แม่ไม่ลงเหรอครับ”

“เดี๋ยวแม่จะไปฟิตเนส”

เด็กชายขมวดคิ้ว “ห้องฟิตเนสที่บ้านเราก็มีไม่ใช่เหรอครับ”

“นี่มันเรื่องของผู้ใหญ่นะเจ้าคุณ” เธอยื่นพวงกุญแจไม่ให้ลูกตัวเองด้วยท่าที่เหมือนไม่อยากจะจับ เจ้าคุณรับมันมาก่อนหมุนตัวเดินเข้าไปในบ้าน ประตูรถตู้ปิดลง

ภายในบ้านหลังใหญ่เจียบเหงา แสงไฟดวงหนึ่งเปิดสลัวพอให้มองเห็นเด็กชายก้มลงดูเวลาบนโทรศัพท์มือถือ...สามทุ่ม

เขาสามารถเรียกแม่บ้านให้มาทำมือเย็บให้กินได้ แต่เจ้าคุณก็เลือกที่จะสั่งเคเอฟซีผ่านแอปพลิเคชันสั่งอาหารมากินแทน เด็กชายเดินอย่างเกียจคร้านขึ้นไปบนห้องนอนชั้นสอง เกาที่พาดบนชั้นบันไดดูโดดเดี่ยวและมีดมน

เจ้าคุณวางถุงยาลงบนโต๊ะหนังสือ เขาไม่คิดจะเปิดถุงออกดูด้วยซ้ำว่าหมอย้ายอะไรมาให้ ที่จริงแล้วแผลบนหน้าถ้าพ่อก็ไม่พูดก่อน แม่ก็ไม่ได้คิดจะสนใจ แต่แค่พ่อขยับปากแม่ก็แสดงอาการเป็นห่วงเป็นใยเข้ขึ้นมาทันที

เจ้าคุณทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ คำพูดของคนแปลกหน้าที่โรงพยาบาลพูดขึ้นมา

“กรรมคือผลของการกระทำ ที่รอยซ้ำไม่หายแบบนี้ไม่คิดบ้างหรือว่ามันคือเวรกรรม ทำไม่ดีกับคนดี ๆ ของแยะ ๆ ก็เลยเข้าตัว”

ชนบนแขนพากันลุกขึ้นขึ้นมา

เพราะเขารู้ดีอยู่แก่ใจว่าตัวเองทำอะไร

ทำไม่ดีกับคนดี ๆ...

“นายเล็กกับชิตาเถอะ เธอไม่ใช่คนดีจริงๆนะ”

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

คำพูดของเมฆในวันนั้นเหมือนปลายเข็มแหลมที่สะกิดหัวใจเขาจนถึงวันนี้

ตั้งแต่เขาคบกับชิตา อีกฝ่ายไม่เคยให้เขาดูโทรศัพท์มือถือ แต่ชิตามีสิทธิ์หยิบใช้ของทุกอย่างของเจ้าคุณ ไม่ว่าจะโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์ รวมทั้งแอ็กเคานต์ต่าง ๆ ในโซเชียล

เขาเคยทะเลาะเรื่องนี้กับชิตาหลายครั้งจนชิตายืนยันคำขาด

‘ถ้าไม่ไว้ใจกันแบบนี้ก็เลิกกันเถอะ’

เจ้าคุณจึงไม่ได้พูดเรื่องนี้อีก

เด็กชายยกมือขึ้นลูบหน้าอย่างหงุดหงิดก่อนจะร้อง “ซี้ด” เมื่อปลายนิ้วไปโดนแผลบนใบหน้า เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเข้าไปในไลน์ หาชื่อ ‘เมฆ’

“คุณทำอะไร บั่นน้ำเป็นตัวเหรอครับ” วินทร์ถามเสียงดูตันที่ที่พวกเขาขึ้นมาหนึ่งบรรทัด

เดวิดสตาร์ตกรอก่อนหันไปมองคนข้างตัว “คนบางคนคุณพูดความจริงไปเขาก็ไม่เชื่อไม่สนใจเหรอครับ คุณเคยเห็นป้ายห้ามทิ้งขยะบนฟุตปาธไหม ป้ายไม่เล็กเลย แต่คนก็ยังเอาขยะไปทิ้งกันเต็มไปหมด พอเปลี่ยนจากป้ายห้ามทิ้งขยะเป็นขวดน้ำแดงคล้องพวงมาลัยกลับไม่มีใครเอาขยะไปทิ้งตรงนั้นสักคน”

วินทร์ถึงกับพูดไม่ออก

“ผมแค่ใช้คำพูดติดหูจากในละคร แต่คุณดูปฏิกิริยาของพวกเขาสักครับ” เดวิดขมวดคิ้ว ความหงุดหงิดฉายชัดบนดวงตา “อีกอย่าง ผมก็ไม่ชอบที่พวกเขาพูดกับคุณแบบนี้”

วินทร์ถอนหายใจอึม ๆ “ผมเจอแบบนี้จนชินแล้วครับ ถึงจะพยายามหาจังหวะเข้าหามากแค่ไหน แต่ก็เชื่อว่าจังหวะจะช่วยได้ทุกครั้ง” เขาระงับเลื้อยคาร์ดิแกนตัวหนาปกอกอดอกแน่น คนชี้หนาวซุกตัวอยู่ในความอบอุ่น “แต่ขอขอบคุณที่ไมโทแทนผมนะ”

คิ้วที่ขมวดของเดวิดค่อย ๆ คลายลง เขาหันกลับไปขับรถ

รถยนต์ค่อยๆ เคลื่อนออกจากอาคารจอดรถเข้าไปปะปนกับยานพาหนะ
น้อยใหญ่บนท้องถนน ในจังหวะที่การจราจรหยุดชะงักเพราะไฟแดงเขา
ก็หันไปเห็นวินทร์กำลังเทนมช็อกโกแลตจากกล่องนมลงบนฝ่ามือ

เดซิณประท้วงเสียงอ่อน “กินนมแบบนี้แล้วข้าวเย็นล่ะครับ”

ข้าวผัดรถไฟของผมรอคุณอยู่นะ

“นิตเดียวเอง” วินทร์ยื่นกล่องนมช็อกโกแลตให้เดซิณ “ให้คุณตาม
สัญญา” ว่าจบกี้เอาขนมที่อยู่บนฝ่ามือใส่ปาก

เดซิณรับกล่องนมไปแบบงงๆ เมื่อเปิดกล่องดูก็พบว่ามันเหลือแค่
สองเม็ด

“นี่มันไม่กไปหน่อยหรือครับ”

วินทร์ที่กำลังเคี้ยวขนมส่ายหน้า เดซิณวางกล่องนมลงก่อนจะ
เอื้อมมือไปปรับอุณหภูมิในรถให้สูงขึ้น “หนาวหรือเปล่าครับ”

วินทร์ซุกมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ “อุ่นจนไม่อยากจะอด”

เจ้าของเสื้อ ‘อุ่นจนไม่อยากจะอด’ กะพริบตาปริบๆ ก่อนหัวเราะออกมา
เบาๆ ความหวานเอ่อล้นในดวงตา นิ้วยวบยวบงมาลัยลูปไปมาอย่างประหม่า
ชวนคุยอะไรดี...

“ผม...ไม่คิดว่าคุณจะถูกเป็นด้วย”

คนฟังเผยรอยยิ้มขบขัน ผ่านไปหลายวินาทีจึงพูดขึ้นเสียงเบา “คิดดี ๆ
ผมดูมากนะ”

แสงไฟหลากสีสลับบนท้องถนนแห่งราตรีเคลื่อนเข้ามาเยือนเราสอง
และผ่านเลยไป...

ในรถไร้สัมเสียง

ในอกซ้ายเสียงดัง... ตึกตัก

แรงระรัวและร้อนผ่า

ความกล้าหาญคล้ายหมอกควันเบาบาง คว่ำจับลำบาก แต่ก็ยังตื้อตึง

“ผมคิดดีแล้ว คิดอย่างละเอียดแล้วครับ” ปลายเสียงทุ้มสั้นเล็กน้อย

หากแต่หนักแน่น...หวังให้คุณลวงรู้

ปลายทางของหัวใจนั่งเงียบๆ ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

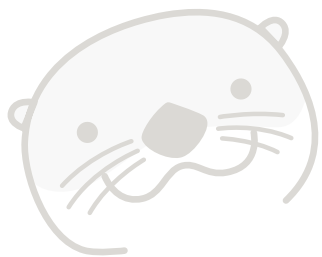
ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

เดซีณอมยิ้ม...

เงียบ

หวาน

ตลอดการเดินทาง

ทดลองอ่าน

บทที่ 27

บิตรงไหนให้อากูรู้จักกัน

วินทร์ หัวถุงผ้าที่ยิ้มเดซิณเข้ามาในบ้าน เขาลำหาลวิทซ์ไฟบนผนังห้อง
เมื่อไฟในบ้านเปิดสว่าง วินทร์ก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

กล่องไประชนีย์ตรงทางเดินหน้าประตูหายไป...ตั้งแต่เมื่อไร

เขานึกย้อนไปตอนเย็นที่รีบร้อนเข้ามาบอกเดซิณว่าจะออกไปข้างนอก
ตอนนั้นรู้สึกวุ่นวายแปลกๆ แต่ไม่ทันได้สังเกตให้ดี

วินทร์ตั้งใจจะหันไปถามคนตัวสูงที่อยู่ข้างหลัง แต่เสียงเล็กๆ ตรง
หน้าต่างก็ดังขึ้น

“ได้แปลมาตรงไหนบ้าง!”

วินทร์มองต้นมะลิที่ขยับไปมา ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มกว้าง เขาเปลี่ยน
รองเท้ายาวๆ ไปที่ตุ้มริมหน้าต่าง

“วันนี้ไม่มีแปลครับ” วินทร์ชูถุงผ้าขึ้นมาให้ต้นมะลิดู “วะซื้อเค้ก
มาฝากด้วย”

“ไม่มีจริงเธอ” ดอกมะลีสีขาวขยับขึ้นลงคล้ายกำลังสำรวจวินทร์
อย่างละเอียด “เลือกกันหนาวใหม่นี้นา ดูอุ่นดีจัง ใส่แบบนี้สิดี ชอบใส่อะไร
ก็ไม่รู้บ้างๆ”

“ของเดซิณครับ”

เจ้าของเสื้อที่กำลังแอบมองหนึ่งคนหนึ่งต้นไม้อุยกั้นสะตุงเล็กน้อย
ก่อนจะเดินไปล้างมือที่อ่างล้างจานในห้องครัวเพื่อเตรียมทำมือเย็น

ต้นมะลิได้ยืนดั่งนั้นก็มีความที่กระตือรือร้น “มีคนอื่นคอยดูแลมันก็ดี
อย่างนี้ละ เข้าใจไหม ทิม เข้าใจไหมเจ้าหนู!”

“เข้าใจครับๆ” วินทร์ตอบรับ

เดซิณที่กำลังเช็ดมือกับผ้าขนหนูสะอาดอมยิ้ม

“ว่าแต่ทำไมถึงไม่ได้แผลล่ะ”

“เด็กคนนี้มีปัญหากับลูกค้ำที่ร้าน ผมก็เลยอยากจะช่วยครับ”

ต้นมะลิถอนหายใจเล็กน้อย “ช่วยคนอื่นจนไม่มีเวลาดูแลตัวเอง
ไม่มีเวลาดูแลฉัน แบบนี้ก็ถูกต้องแล้วที่มีเดซิณคอยดูแล”

วินทร์เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ

ผ้าขนหนูในมือเดซิณถูกบิดเป็นเกลียวแน่น

“พี่มะลิจะตีไม้ไค้กหรือเปล่า” คนไม่ดูแลตัวเองเปลี่ยนเรื่อง เขาอ้าง
หยิบกระป๋องไค้กในถุงผ้าขึ้นมา

ต้นมะลิสลับตบไปไม่ไปมา “เซ่ตู่เย็นไว้ก่อน อยากรู้แบบเย็นเจี๊ยบ”

“พี่มะลิชอบกินไค้กหรือครับ” เสียงเดซิณตั้งขึ้นมาจากในห้องครัว

“ใช่ ชอบกินไค้กเย็นๆ สดดั้งเดิม ไม่เอาสูตรหวานน้อย ไม่เอาสูตร
ไม่มีน้ำตาลเด็ดขาด!”

“ชอบน้ำหวานทุกชนิดต่างหากครับ แล้วต้องหวานมากๆ ด้วย”

วินทร์แสวงถอนหายใจ “ทำไมพี่มะลิไม่ลองกินนมข้นละลายน้ำดู อาจจะ
ชอบก็ได้นะ”

ถ้าต้นมะลิมีตามันคงถลึงมองคนตรงหน้า “นมข้นละลายน้ำ!?
ไร้ศิลปะในการกินสุดๆ คนที่ตอกไข่แล้วเปลือกไข่อยู่ในชาม ส่วนไข่หก
เลอะเทอะอยู่ข้างนอกแบบนี้จะไปเข้าใจอะไร?”

วินทร์หัวเราะ ไม่คิดแหย่อีกฝ่ายต่อแล้ว เขาเอากระป๋องไค้กไปแช่
ตู้เย็น

เดซิณที่กำลังตักข้าวจากหม้อหุงข้าวมาใส่จานเพื่อเตรียมลงผักใน
กระทะหันมามองวินทร์ “คุณไปอาบน้ำเถอะครับ อาบเสร็จ ข้าวก็ผัดเสร็จ
พอดี”

วินทร์ปิดตู้เย็น ก้มลงพับถุงผ้า “ผมว่าจะไปเขียนจดหมายครับ”

เดวิดวางซามข้าวกับทัพพีลง เขาหมุนตัวเดินไปใกล้วินทร์แล้วแบมือ
วินทร์จึงวางถุงผ้าที่ยังพับไม่เรียบร้อยลงไปที่บนเตียงหน้าชั้นนอนกับดวงตาสีเข้ม
ที่กำลังมองลงมา

เดวิดยิ้ม “อาบน้ำ กินข้าว แปร่งฟันให้เรียบร้อยก่อนทำงาน จะได้
ไม่ต้องไปหาหมอฟันใครครับ”

คนตัวเล็กกว่ากะพริบตาปริบ ๆ ใบหน้าหมดจดค่อย ๆ ขยับขึ้นลง
“ก็ได้”

“เก่งมากครับ”

คนพูดกับคนฟังชะงัก พวกเขาสบตากันวินาทีหนึ่งก่อนรีบเบือนหน้า
หนีไปคนละทางอย่างรวดเร็ว

“ผมไม่ได้ตั้งใจ เอ่อ...” เดวิดยกกำปั้นขึ้นมาแนบริมฝีปาก “ผม
หมายถึง ดีแล้วครับที่คุณไปอาบน้ำก่อน...”

“อ้อ” วินทร์รับคำ หมุนตัวเดินขึ้นไปข้างบน

เดวิดเห็นเอา สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วผ่อนออกช้า ๆ

คำว่า “น่ารัก” วันหนึ่งก็อาจจะหลุดพูดออกไปก็ได้

เฮ้อ!

วินทร์เข้ามาในห้องนอน เขาถอดเสื้อคาร์ดิแกนตัวหนาออกก่อนบรรจงพับ
มันอย่างเรียบร้อยเหมือนเวลาพับจดหมายใส่ซอง ชายหนุ่มวางมันลงบนโต๊ะ
หนังสือแล้วถอดเสื้อผ้าที่เหลือลงในตะกร้าผ้า เพราะไม่ได้ออกกำลังกายและ
กินข้าวไม่เป็นเวลาร่างกายของวินทร์จึงดูบอบบาง กระดูกส่วนต่าง ๆ ใต้ผิว
ขาวเนียนละเอียดโค้งมนเป็นเส้นสายเพรียวพลี้ว วินทร์หยิบผ้าขนหนูขึ้นมา
พาดบ่าก่อนจะเดินเข้าไปในห้องน้ำ จังหวะที่เดินผ่านกระจกเหนืออ่างล้างหน้า
วินทร์ก็ชะงักหมุนตัวเดินเข้าไปใกล้กระจกจนตัวชิดขอบอ่าง

เป็นครั้งแรกในรอบสองปีที่เขาสำรวจตัวเองอย่างจริงจัง

วินทร์พบว่าตรงหางตาทั้งสองข้างมีรอยพับเล็ก ๆ ที่ยากจะสังเกตเห็น
เพิ่มขึ้นมา ชายหนุ่มหันใบหน้าไปทางซ้ายและขวา

คิดดี ๆ

เขาบอกตัวเองหรือบอกเดวิด

เรื่องเพศไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขา แต่ว่า...

วินทร์ซุนนี่ขึ้นมาบนอายุว่าตนกับเดวิดห่างกันก็ปี ยี่สิบเจ็ดกับสามสิบสอง ห้าปีแบบนี้ไม่นับว่าห่างกันมากเท่าไร พวกเขาจึงพอเรียกได้ว่าอยู่ในช่วงวัยเดียวกัน

หรือเปล่า...

วินทร์จ้องมองใบหน้าของตัวเองอีกครั้ง เขาใช้นิ้วชี้ทั้งสองข้างจิ้มลงที่หางตาแล้วดึงขึ้นไปเล็กน้อยเพื่อให้รอยเล็ก ๆ นั้นหายไป

อีกหน่อยรอยพวกนี้ต้องใหญ่ขึ้นชัดขึ้น บนใบหน้าของเขาจะเต็มไปด้วยริ้วรอยนำหน้าใครคนหนึ่งไปห้าปี

วินทร์ขมวดคิ้ว

'ผมอยากรู้จักพี่วินทร์ให้มากขึ้นครับ'

เขามีตรงไหนให้อยากรู้จักกัน

ที่ผ่านมาวินทร์ไม่มีความคิดว่าคนคนนี้จะสนใจตนจนกระทั่งอีกฝ่ายพูดประโยคนี้

เขารู้จักกับกุลมาลีปี หมดนั้นยังไม่เคยพูดว่าอยากรู้จักกันให้มากขึ้นเลย...

คนพูดประโยคนี้ต้องคิดอะไรกับเขาไม่มากก็น้อย

อาจจะแค่เริ่มรู้สึกสนใจหรือเปล่า...?

ชายอายุสามสิบสองปีถึงกับขมวดคิ้วจนหน้ายับย่น

ชี้เหร่จริง ๆ !

'ผมคิดดีแล้ว คิดอย่างละเอียดแล้วครับ'

ยังไม่ได้คิดให้ดีแน่ ๆ

คนชี้เหร่ถอนหายใจก่อนจะไปอาบน้ำ หลังอาบน้ำเสร็จแล้ววินทร์ก็เดินไปที่เตียงเพื่อค้นหาชุดนอนด้วยความเคยชิน เมื่อพบว่าเตียงนอนว่างเปล่าซ้ำเครื่องนอนยังเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด เขาก็หมุนตัวเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าหยิบชุดนอนมาใส่ วินทร์เหลือบมองเงาสะท้อนของตัวเองบนกระจกด้านในประตูตู้แบบหนึ่งแล้วปิดลง เขาเดินไปที่โต๊ะหนังสือซึ่งกลายเป็นที่วางของ

จิปาละ สองมือความหาคะปุกครีมที่ครึ่งหนึ่งเคยซื้อมาเพราะมีปัญหาน้ำแห้งเป็นขุย

ในจังหวะที่กำลังจะเปิดฝาคะปุกครีมเขาก็เปลี่ยนเป็นหมุนรอบกะปุกเพื่อดูวันหมดอายุ สองวินาทีต่อมามันก็ถูกโยนทิ้งลงถังขยะ

วินทร์ยกมือขึ้นมาเสยผมที่ยังเปียกชื้น

วันนี้หน้าไม่แห้งสักหน่อยจะทาครีมทำไมกันนะ

เฮ้อ!

กลิ่นหอมของอาหารโซยุมาเตะจมูกทันทีที่วินทร์ก้าวขาลงบันได เมื่อลงมาถึงข้างล่างเขาก็เห็นเดซิณกำลังจัดโต๊ะ

เดซิณเงยหน้ามองร่างสูงโปร่งในเสื้อยืดทรงย้วยกับกางเกงผ้าขายาวสบายๆ ที่คอมีผ้าขนหนูพาดอยู่ เส้นผมนุ่มเปียกชื้นไม่เป็นทรง

“กินข้าวครับ กำลังร้อนๆ เลย”

วินทร์เดินไปที่โต๊ะกินข้าว เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นจานข้าวผัดสีชมพูอ่อนก้อนกลมสวยด้านบนมีใบผักชีวางประดับ ด้านข้างมีแตงกวาหั่นเป็นแว่นๆ เยื้องจานข้าวขึ้นไปเล็กน้อยมีถ้วยแกงจืดหมูสับสาหร่าย

ดวงตาของเดซิณเต็มไปด้วยประกายคาดหวัง

วินทร์ขมวดคิ้ว “แล้วของคุณล่ะครับ”

คนตัวสูงกว่านั่งอึ้ง เขาหวังจะได้เห็นท่าที่ตื่นเต้นของอีกฝ่าย แต่ปรากฏว่าวินทร์กลับถามถึงจานข้าวอีกไป...

เนี่ย

ก็น่ารักแบบนี้ไง

“คุณกินแล้วหรือครับ” วินทร์ถามย้ำ

เดซิณส่ายหน้า หลบตาลงมองไปทางอื่น “เดี๋ยวผมไปตักครับ”

วินทร์พยักหน้าพาลงทรุดตัวนั่งลง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มทอประกายตื่นเต้น “ข้าวผัดสีชมพูแบบนี้ไม่ได้เห็นมานานแล้ว”

แม้ประโยคที่เขาอยากได้ยินจะมาทีหลัง แต่ประโยคไม่คาดฝันก่อนหน้านี้ก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแกะขนฟูตัวนุ่มนิ่มไปแล้ว

“ไหนๆ” ต้นมะลิร้องขออยากดูบ้าง วินทร์จึงยกขาเข้าผัดให้ดู

“หวานหรือเปล่า”

วินทร์หัวเราะ “มันเป็นข้าวผัดนะครับ มันจะไปหวานได้อย่างไร”

“ก็เห็นว่าสีมันหวานนี่นา”

วินทร์วางจานข้าวลงแล้วเริ่มลงมือกิน ข้าวผัดมีกลิ่นหอมของน้ำมันหมู เมล็ดข้าวไม่แข็งหรือนิ่มเกินไป เนื้อหมูที่ผัดรวมกับข้าวก็เหนียวนุ่ม แถมยังมีกากหมูกรอบชิ้นเล็กๆ ซ่อนอยู่ระหว่างเคี้ยวข้าว

อร่อยสุด ๆ

อร่อยอีกแล้ว

เดซิณถือจานข้าวของตัวเองมาทรุดตัวนั่งลงตรงข้ามวินทร์ คนที่กำลังเคี้ยวข้าวสังเกตเห็นว่าจานข้าวของเดซิณนั้นไม่ได้จัดแต่งอย่างพิถีพิถัน ข้าวผัดถูกตักใส่จานอย่างลวกๆ แต่งกวาก็ยังไม่ได้หัน วินทร์เลื่อนสายตาขึ้นไปมองเดซิณ เขาพบว่าอีกฝ่ายกำลังมองมาที่ตน ดวงตาสีเข้มเจิดจรัสสดใสเหมือนดวงอาทิตย์ประดับฟ้ากระจ่าง

อ่า...

นี่มันความสดใสของคนที่มีอายุเลขสองนำหน้า

หรือคนคนนี้มีแววตาแบบนี้อยู่แล้วนะ

“อร่อยไหมครับ” เดซิณถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจเพราะไม่เห็นวินทร์พูดชมเหมือนวันก่อนๆ

วินทร์กลืนข้าวลงคอ พยกหน้า “อร่อยครับ คุณนี้ทำอะไรก็อร่อยไปหมดเลยนะ”

คนทำอะไรก็อร่อยไปหมดคอมยิ้ม ทียบซ้อนส้อมขึ้นมา “ยังมีอีกหลายเมนูที่รอให้คุณชิมนะครับ”

วินทร์เลิกคิ้ว “คุณชอบทำอาหารตั้งแต่เด็กเลยหรือครับ”

เดซิณส่ายหน้า “นิสัยชอบทำงานบ้านชอบทำอาหารนี่เริ่มตอนไปเรียนที่เยอรมนีครับ”

วินทร์เพ่งยัดข้าวเข้าปากคำโตจึงพยกหน้าแทนการตอบรับ

“ปีแรกๆไปเยอรมนีผมต้องเรียนภาษาก่อน ช่วงเรียนภาษาไม่ค่อย

มีเพื่อนเท่าไร เหมามาก ไม่รู้จะทำอะไร ไม่รู้จะไปเที่ยวไหน ผมเลยลองทำอาหาร ทำแล้วก็เพลินดีครับ เหมือนได้ทดลองอะไรไปเรื่อย สนุกไปอีกแบบ ส่วนงานบ้านป่าผมที่อยู่ที่นี่ก็ช่วยสอน ได้เคล็ดลับมาตั้งหลายอย่าง เช่นถ้าไม่อยากขัดพื้นห้องน้ำบ่อยๆ เวลาอาบน้ำเสร็จก็ให้เอาแปรงปาดน้ำปาดน้ำบนพื้นกับผนัง”

“หายากนะครับคนที่ชอบทำความสะอาดบ้านเนี่ย”

เดวิดหยุดมือที่กำลังตักข้าว “ก็นั่งอยู่ตรงหน้าคุณแล้วคนหนึ่ง”

...

ไม่มีใครพูดอะไร เสียงซอณล้อมกระทบจานชามดังเคล้าคลอกับความเงียบ

เมื่อกินข้าวเสร็จ เดวิดก็บอกให้วินทร์อย่าเพิ่งลุกขึ้น เขาเก็บจานของตัวเองกับวินทร์ไปวางที่อ่างล้างจานก่อนหยิบจานเงาะเนื้อขาวใส่เย็นน้ำที่ควานเอาเมล็ดออกเรียบร้อยแล้วจากในตู้เย็นมาวางให้คนตรงหน้า

“ล้างปากครับ”

วินทร์มองเงาะด้วยสายตาเป็นประกาย เขาชอบกินเงาะมาก แต่เพราะไม่ชอบแกะและไม่ชอบเปลือกของเมล็ดที่ติดกับเนื้อเงาะเลยเลือกที่จะไม่กินมัน

วินทร์หยิบล้อมคั้นเล็กขึ้นมาจิ้มเงาะกินแบบไม่พูดไม่จา ดวงตาสีน้ำตาลเข้มแวววาวน่าเอ็นดู

เดวิดอมยิ้มเซดโต๊ะแล้วเดินกลับไปอ่างล้างจาน

ผ่านไปสักพักวินทร์ก็ถือจานเงาะเดินมาเปิดตู้เย็นซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากอ่างล้างจานมากนัก “ผมเหลือไว้ให้คุณนะครับ”

เดวิดที่กำลังล้างจานอยู่หันมามองเขา “ขอบคุณครับ แต่คุณกินหมดได้นะ ไม่พอก็บอก ผมจะบอกให้คุณใหม่”

วินทร์มองเดวิดอย่างอึ้งๆ

ที่บอกว่าอยากรู้จักผมนี่คิดดีแล้วจริงๆ เหรอ

เดวิดเหลือบมองผมที่ยังเป็ยกชั้นของวินทร์ “ไม่เป่าผมให้แห้งเหรอครับ”

วินทร์รีบหันหน้ากลับไปมองตู้เย็นพลาสมาดูเสียงอุบอุบ “เดี๋ยวเป่า”
จังหวะที่กำลังจะหยิบไค้กสายตาก็เลื้อยไปเห็นขวดน้ำสีเขียวกับถุงเบเกอรี่

“ขวดเขียว ๆ นี่คือ...”

เดชินชะงักหน้ามามอง รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาหายวับ แต่ก็
ยังตอบอย่างสัจซื่อ “น้ำผักเคลผสมสับปะรดครับ คุณลัลณ์ฝากมาให้คุณ”
เขาพยักพเอ็ดหน้าไปที่ถุงกระดาษบนโต๊ะไอส์แลนด์ “ในถุงมีกระดาษโน้ต
ของคุณลัลณ์ด้วยครับ”

“อ้อ...” วินทร์เลื่อนสายตาไปมองถุงเบเกอรี่พลาสมาดู
“ถุงนี้เหมือนจะหลายวันแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

พอเปิดถุงออกก็พบว่าขนมปังขึ้นราแล้ว วินทร์ได้แต่ขอโทษลูกค้า
ในใจก่อนเอามันไปทิ้ง

“วันหลังผมต้องบอกลูกค้าแล้วครับว่าไม่ต้องเอาของกินมาฝาก ผม
ชอบลิ้มกินทุกที”

เดชินอยากจะสนับสนุนความคิดนี้มาก แต่ก็กลัวว่าตัวเองจะดูเป็น
คนใจแคบ จึงทำได้แต่ยื่นเงียบ ๆ ไม่แสดงความคิดเห็นอะไร

วินทร์เอาระบองไค้กับขวดน้ำผักผลไม้ออกมาวางข้างถุงกระดาษ
ก่อนจะหยิบกระดาษโน้ตของลัลณ์ขึ้นมาอ่าน ชายหนุ่มถือกระดาษโน้ต
แผ่นเล็ก ๆ เดินไปที่ตู้วางของข้างทีวี เขาหยิบแฟ้มสมุดขนาดเอห้าออกมา
วางลงบนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา เดชินหยุดล้างจานแอบหันไปมอง เขาเห็นวินทร์
กำลังเอาระดาษโน้ตเก็บใส่ในแฟ้มสมุดอย่างระมัดระวัง

เดชินหันกลับมามองจานซามที่มีฟองขาวเกาะอยู่

กับคนทั่วไปยังใส่ใจขนาดนี้ แล้วกับคนในใจคนคนนี้จะเป็นอย่างไง

อาจดีหรือไม่ดีเขาไม่รู้

แต่เขาอยากเป็น

เดชินก้มหน้าล้างจานต่อ ผ่านไปสักพักเขาก็ได้ยินเสียงตัมมะลิดัง
แว่วมาจากด้านหลัง “น้ำเขียว ๆ นั้นทำทางไม่น่าอร่อย”

“ชิมแล้วเธอครับถึงรู้”

“แคสก็รู้แล้ว!”

วินทร์เปิดกระป๋องโค้กเทให้ต้นมะลิครึ่งหนึ่ง ส่วนตัวเองก็เปิดขวดน้ำผักเคลผสมสับปะรดดื่ม ชายหนุ่มทำตาโต เม้มปากแล้วก็พยักหน้า

หน้าตาของวินทร์น่าสนใจมาก ต้นมะลิที่กำลังดื่มด่ำกับรสหวานของโค้กเห็นดังนั้นก็รู้สึกสงสัย “เป็นยังไง ครั้งนี้เธอทำหวานขึ้นหรือเปล่า?”

เดซิณที่กำลังล้างจานอยู่ชะงัก...มีครั้งก่อนหน้าด้วยสิเนะ

วินทร์ทำหน้านึก

ต้นมะลิร้อนใจเล็กน้อย “มาๆ ให้นั้นชิมหน่อยสิ”

วินทร์เทน้ำผักเคลผสมสับปะรดให้ต้นมะลิชิม วินาทีต่อมาต้นมะลิก็ร้องเสียงหลง “ไม่อร่อย ไม่อร่อยเลย!”

เด็กดื้อหัวเราะออกมาเบาๆ

ต้นมะลิทำเอว “นายแกลั้งฉัน! มานี้ ยืนมือมา!”

วินทรีย์่นมือไปให้ต้นมะลิแต่โดยดี ไปไม้สี่เหลี่ยมไข่มไบหนึ่งฟาดเฉีเยะลงบนฝ่ามือขาว แต่แรงของมันเหมือนการปัดผ่านผิวหนังเท่านั้น

“ห้ามหลอกล่อเอาของที่ไม่หวานให้พี่มะลิกินอีก ไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำ เข้าใจไหม!”

“เข้าใจครับ” วินทร์ลั่นยิ้มช้า

ต้นมะลิชี้ไปที่กระป๋องโค้ก “เทให้หมดกระป๋องเลย!”

วินทร์ทำตามที่ต้นมะลิบอกก่อนจะดื่มน้ำผักเคลผสมสับปะรดจนหมดแล้วเอาขวดไปทิ้งในถังขยะ เขาเดินกลับไปตู้เย็นหยิบเงาะบนจานขึ้นมากินล้างปากขึ้นหนึ่ง

เดซิณที่กำลังเช็ดน้ำซึ่งกระจายอยู่รอบอ่างหันมามองยิ้มๆ “อย่าลืมแปรงฟันนะครับ”

วินทร์พยักหน้า ปิดตู้เย็นแล้วเดินขึ้นไปข้างบน

...

พ่อบ้านคนเก่งยังคงง่วนอยู่ในห้องครัวเพื่อเตรียมวัตถุดิบทำมื้อเช้า จึงไม่เห็นว่วินทร์ที่ขึ้นไปแปรงฟันเดินผ่านห้องครัวเข้าไปในร้านเรียบริ่อยแล้ว หลังจากเดซิณจัดการทุกอย่างเสร็จ เขาก็หยิบกล่องขนมช็อกโกแลต

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

ขึ้นมา เทชนมสองเม็ดเข้าปากแล้วอมยิ้มอยู่คนเดียว

“เดซิณ” เสียงของต้นมะลิดังเดซิณให้ออกจากรสหวานที่ปลายลิ้น
เขาหมุนตัวหันไปหาอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

“ครับ?”

พื้มะลิโบกใบไม้ไหว ๆ คล้ายคนกวักมือเรียกให้เข้าไปใกล้ เดซิณรีบ
เดินไปหา

“วินทร์ไม่ยอมเป่าผมให้แห้ง!” พื้มะลิป้องเสียงเบาพร้อมกับใช้ใบไม้
ชี้ไปที่ประตูบ้านซึ่งเชื่อมกับร้าน “แปร่งฟันเสร็จก็รีบไปทำงาน”

“พื้มะลียากให้ผมจัดการให้ไหมครับ” ดวงตาสีเข้มทอประกายลุ่มลึก
ดอกมะลิลีขาวขยับขึ้นลง
เดซิณยิ้ม “โอเคครับ”

“คุณทำอะไร...” วินทร์ถามอย่างงุนงงเมื่อจู่ ๆ ใครบางคนก็มายืนเปิดดรายร์
เป่าผมอยู่ด้านหลังเก้าอี้ทำงาน

เดซิณยกมืออีกข้างขึ้นมาวัดอุณหภูมิลมของดรายร์เป่าผม เขาปรับ
อุณหภูมิและแรงลมให้น้อยลงอีกเล็กน้อย

“พื้มะลิสั่งให้ผมมาจัดการคุณ”

เมื่อได้ยินคำว่า “พื้มะลิ” วินทร์ที่กำลังจะเอี้ยวตัวไปคุยกับเดซิณก็ล้มเลิก
ความตั้งใจ

“จะให้ผมเป่าผมให้หรือว่าคุณจะไปคุยกับพื้มะลิครับ”

เพราะเขยิบจดหมายค้างไว้ ด้วยนิสัยของวินทร์แล้วเรื่องผมเปียก
เป็นเรื่องที่รื้อได้ เมื่อเดซิณพูดแบบนี้จึงตอบแบบไม่ต้องคิดเลยว่า

“เป่าให้หน่อยครับ” พูตจบวินทร์ก็ไม่สนใจอะไรแล้วก้มลงเขียน
จดหมายต่อ

นิ้วของเดซิณค่อย ๆ สางเส้นผมนุ่มของวินทร์อย่างระมัดระวัง ลมที่
ใช้เป่าผมไม่แรงเกินไปและอุ่นกำลังดี

วินทร์ยังคงก้มหน้าก้มตาเขียนจดหมาย

...

ผมแห้งแล้ว

เดซิณปิดตรายร์ เขาหยิบผ้าขนหนูที่พาดอยู่บนคอกของวินทร์ติดมือ
มาด้วย

ประตุปีดลงแผ่วเบา...

สายตาของวินทร์ที่จืดตรงปลายปากกาเต็มไปด้วยสมาธิแน่น
มุมปากยกยิ้มน้อยๆ

น่ามอง...

แต่ใครบางคนไม่ได้มอง

ไม่รู้ว่่าตอนนี้ก็โม่งแล้ว...

เดซิณนอนกลิ้งไปกลิ้งมาบนเตียง เขานึกถึงหอมอนชนเบ็ดที่ตั้งใจ
จะกลับไปเอา แต่ก็ยังไม่ได้ไป

ยังสามารถกลับคอนโดได้หรือเปล่านะ

เดซิณหลับตาลง ภาพความฝันในป่าลึกปรากฏขึ้นมา จนเขาจำต้อง
ฝันลืมตาตื่นทันที

หัวใจทั้งหวาดหวั่นและหวาดกลัว

ความเหนื่อยล้าถาโถมไปทั้งร่างกาย นับตั้งแต่วันที่ฝันถึงผู้หญิงคนนั้น
แม้จะผ่านมาแค่สามวัน แต่กลับรู้สึกยาวนานราวกับผ่านมาแล้วหนึ่งอาทิตย์
เรื่องนี้จบเรื่องนั้นเกิด วุ่นวายไม่หยุด

ตัวเขายังรู้สึกเหนื่อยขนาดนี้แล้วคนที่นั่งทำงานอยู่ข้างล่างจะรู้สึก
แบบไหนกัน

เดซิณพยายามข่มตานอน บอกตัวเองซ้ำๆว่าที่นี่ปลอดภัยแล้ว แต่
ร่างกายกับหัวใจกลับไม่ฟัง เขานึกสงสัยว่าทำไมเมื่อคืนตัวเองถึงนอนหลับได้

อาจเพราะนอนกับวินทร์...

ร่างสูงพลิกตัวไปมาอยู่ครู่หนึ่งสุดท้ายก็คว่ำหอมอนลุกขึ้นจากเตียง
เดินลงไปข้างล่าง

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

ก๊อ ก๊

วินทร์ที่กำลังนั่งพับจดหมายเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูก็ขวานรับพลัง
หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา...เที่ยงคืนกว่า

เดซิณเดินกอดหมอนเข้ามาในร้าน มือข้างหนึ่งยกแก้วน้ำไ้จากมุมห้อง
มาวางข้างๆ โต๊ะทำงานก่อนทรุดตัวนั่งลง

“นอนไม่หลับเหรอครับ” วินทร์ถามเสียงนุ่ม

เดซิณพยักหน้า “ผมง่วงมาก แต่นอนยังไงก็ไม่หลับ”

วินทร์หลับตาลงมองหมอนในอ้อมแขนของเดซิณ “คุณเลยจะมานอน
ตรงนี้เหรอ”

“ได้หรือเปล่าครับ” คนนอนไม่หลับยิ้มเขิน ถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจ
แทนคำตอบ วินทร์จัดแจงย้ายข้าวของบนโต๊ะด้านข้างไปอยู่ที่มุมหนึ่ง
ก่อนตบลงบนโต๊ะเบาๆ เป็นเชิงบอกให้เอาหมอนมาวางตรงนี้

เดซิณอมยิ้ม จังหวะที่จะวางหมอนลงเขาก็ชะงักไปนิดหนึ่ง

พรุ่งนี้ต้องถอดปลอกหมอนไปซัก

หมอนถูกวางลงบนโต๊ะ คางของเดซิณเกยบนหมอนที่สองแขนกอดไว้
แน่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มนิ่งเรียวยาวที่กำลังกุดไล้ไปตามรอยพับของจดหมาย...
สลายจิง

“มีผมอยู่ไม่มีใครทำอะไรคุณได้” น้ำเสียงของวินทร์อ่อนโยน เหมือน
ธารน้ำเย็นชุ่มฉ่ำ

“ผมรู้” เดซิณเลื่อนสายตาขึ้นมามองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย “ผม
ก็บอกตัวเองแบบนี้”

ความง่วงงุนค่อยๆ ถาโถม กลิ่นหอมละมุนปลอบประโลมประสา-
สัมผัสทุกส่วนในร่างกาย

วินทร์หยุดมือที่กำลังจะหยิบตราประทับ เขาหันไปมองคนข้างตัว
ดวงตาสีน้ำตาลเข้มนิ่งเรียวยาว “อยู่ที่นี้สักพักร่างกายของคุณจะค่อยๆ
ปรับตัวได้เอง”

“ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ผมรู้สึกเหมือนต้องระวังตัวตลอด...” เปลือกตา
ของเดซิณค่อยๆ ปิดริ้วตลง

ต้องสังเกตท่าทางของใครต่อใคร
ต้องวิเคราะห์ว่าพวกเขาคิดยังไง รู้สึกแบบไหน
ไม่เคยมีหน้าที่ไหนที่รู้สึกปลอดภัยอย่างแท้จริง
แล้วหน้าที่นี้...ปลอดภัยไหมนะ...

ปลอดภัยหรือเปล่า

ความคิดสุดท้ายดำดิ่งสู่ห้วงลึกแห่งนิทรา

วินทร์ค่อย ๆ ละสายตากลับมาประทับตราจดหมาย เขาเอามันไป
วางรวมกับกองที่อยู่ตรงมุมโต๊ะก่อนหยิบข้อความของลูกคำที่พริ้นต์ลงบน
กระดาษมาวางไว้ตรงหน้า กระดาษแผ่นใหม่ถูกเตรียมขึ้นมา แต่ใบหน้า
ของคนเขียนจดหมายกลับหันไปมองใครบางคนที่นอนหลับอยู่ข้าง ๆ อีกครั้ง
นอนแบบนี้ดูไม่ค่อยสบายเท่าไร

จดจ้องอยู่นานก่อนที่นิ้วยาวสวยจะเอื้อมไปเกลี่ยปอຍผมที่ปรก
ลงมาตรงหน้าผากของเดซิณ ปลายนิ้วอ้อยอิ่งเวียนวนคล้ายคนใจไม่อยู่กับตัว
ทว่าวินาทีต่อมาเสียงกุกกักจากลิ้นชักด้านหลังก็ดังขึ้น วินทร์ดึงนิ้วกลับก่อน
เอี้ยวตัวไปดู แผ่นป้ายนรกภูมิเปลี่ยนเป็นสีเงิน เขาลุกขึ้นหยิบซองจดหมาย
ทั้งหมดออกมาจากในลิ้นชัก

บนซองจดหมายไม่ได้ปรากฏชื่อผู้ส่ง เขาต้องเปิดซองถึงจะรู้ว่า
เป็นใคร

ปกติวินทร์จะจัดการส่งจดหมายในส่วนของวันนี้ให้เสร็จก่อน ถ้ายัง
มีแรงเหลือถึงจะนั่งเปิดจดหมายพวกนี้ แต่เพราะใครบางคนทำให้เขาเลือกที่
จะเปิดจดหมายพวกนี้ทันที

เป็นดังคาด จดหมายฉบับที่สามที่เขาเปิดเป็นจดหมายจากคุณกชกร
ป้าแม่บ้านของเดซิณ

เมื่อรู้ว่าเป็นใคร วินทร์ก็หยุดอ่านข้อความในจดหมาย ก่อนพับมัน
กลับใส่ซอง

เก็บไว้อ่านกับเดซิณพรุ่งนี้

วินทร์เก็บซองจดหมายของป้ากชกรลงในลิ้นชัก ตอนที่เขาเงยหน้า
ขึ้นมาก็สังเกตเห็นว่าคิ้วบนใบหน้าหล่อเหลาขมวดเข้าหากันเล็กน้อย วินทร์

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ 2

ล้งเล สุดท้ายก็เอื้อมมือไปลูบหลังมืออีกฝ่ายเบา ๆ

“ไม่เป็นไร...”

นิ้วของเดชิณเกี่ยวกับนิ้วของวินทร์แล้วจับเอาไว้แน่น

ในฝัน

พ่อแม่ที่จูงมือเดชิณก้มหน้าลงมายิ้มให้ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นไร...”

ไม่เป็นไรนะเดชิณ

ทดลองอ่าน